

# Wachten met een gebroken arm

Er is een plaats waar de tijd eeuwig lang duurt, ik heb het natuurlijk over: het ziekenhuis. Toen ik mijn arm had gebroken, dacht ik dat ik meteen geholpen zou worden, het heet niet voor niks spoed dacht ik. Maar nee, zelfs met een arm die los hing moest ik veel geduld hebben in de wachtkamer.

De wachtkamer is een aparte ruimte. Je hebt er van die magazines die al tientallen jaren oud zijn, de stoelen die veel te hard zijn om te zitten, en natuurlijk niet vergeten de klok die langzaam tikt. Ook het getik van schoenen en dat gehoest maakte me nog ongeduldiger. Rondom mij zaten mensen met ook weinig geduld en vreemde problemen, zoals: een spijker door een hand, mensen die aan een baxter lagen en mensen die een mondmasker droegen omdat ze verkouden waren of de griep hadden. En daar zat ik dan wachtend met mijn arm die leek alsof hij geen leven had.

Wat ik vreemd vond, was de kalmte van de mensen in de wachtkamer. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat iemand die een gebroken arm heeft gewoon naast je zit terwijl je rustig een magazine aan het lezen bent. Niemand leek haast te hebben. Niemand leek zich af te vragen of ik misschien wat sneller geholpen zou worden.

Het is een soort onzichtbare afspraak: wie er ook naar binnen gaat komen, moet zich gaan neerleggen bij het trage ritme van de klok en de willekeurige volgorde van de problemen van de mensen.

Na een uur met mijn gebroken arm te zitten wachten werd ik eindelijk naar binnengeroepen. De dokter keek naar mijn arm, fronste, en zei: 'Ja, da's inderdaad gebroken.' Alsof ik dat zelf nog niet had gezien. Binnen tien minuten zat ik al in het gips. Al dat wachten voor een behandeling die sneller ging dan het klaarmaken van mijn eten.

Misschien is dat de les van de wachtkamer: geduld is iets wat we zelden hebben, maar wat we allemaal nodig hebben. En eerlijk, ik heb er ook iets aan overgehouden. Niet alleen twee operaties, drie littekens, één maand geen school, zes maanden revalidatie bij een kinesist, maar ook een verhaal dat ik nu kan vertellen.

Dus de volgende keer dat ik in een wachtzaal zit, zal ik minder zuchten. Want wie weet, misschien zit er wel iemand naast mij met een nog gekker verhaal.